

PISTES DE SETMANA SANTA 2022

"Jesucrist, llavor de Vida"

INTRODUCCIÓ

En aquest any de pandèmia, de guerra a Ucraïna i guerres oblidades en altres llocs del nostre planeta ens poden sortir moltes preguntes com a Església Sinodal que som. Com Jesús ens pot ensenyar a caminar junts entre ombres i llums, guerra i pau, odi i amor, penes i alegries, malaltia i salut, espines i roses, plors i riures, mort i vida...? Són qüestions molt humanes. Tant, que no tenim suficients respostes si no estem disposats a sortir de nosaltres i nosaltres mateixes per a obrir noves sendes en comunitat creient.

Durant aquests dies intensos de Setmana Santa, amb la mirada posada en el proper Consell de novembre d'enguany, estem convidats i convidades per a fer camí amb Jesús. Ho podem considerar amb orgull com la Llabor que ens dona perspectives reals de Vida en la nostra militància de discipulat i apostolat en el món obrer i del treball. Aquesta Llabor que, com diu Joan en el seu evangeli, ha de morir per a rebentar la mort amb fruit abundant per a tota la humanitat. *"Us ho ben asseguro: si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dona molt de fruit."* (Joan 12,24). I arribar, ara i aquí, a assaborir amb fe, encara que les creus ens pesin, que Jesucrist és "el Camí, la Veritat i la Vida". (Joan 14,6a).

Les pistes d'enguany són com a llavors que necessiten ser enterrades en els nostres cors perquè facin procés de germinació, conversió, alliberament. Necessitaran aquestes cures espirituals de cadascun/una i deixar, sense violentar, al fet que vagi creixent en el nostre interior al costat dels altres amb els seus ritmes respectius. *"Jesús deia encara: "Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembra la llavor a la terra: tant si dorm com si està despert, de nit i de dia, la llavor germina i creix, sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, dona fruit: primer brins, després espigues, i finalment blat granat dins les espigues. I així que el gra és a punt, aquell home fa córrer la falç, perquè ha arribat el temps de la sega.""* (Marc 4,26-29)

DIUMENGE DE RAMS

Lluc 19,28-40

Llavors portaren el pollí a Jesús, li tiraren al damunt els seus mantells i van fer-hi pujar Jesús. Mentre ell avançava, molts estenien els seus mantells pel camí. Quan ja s'acostava a la baixada de la muntanya de les Oliveres, tota la multitud dels deixebles, plens d'alegria, començaren a lloar Déu amb grans crits per tots els miracles que havien vist, i deien: "Beneït el rei, el qui ve en nom del Senyor! Pau en el cel i glòria en les altures!" (Lc 19,35-38)

En una Església Sinodal amb diferents carismes ha de prevaler la comunió entre ells per a servir a Jesús en l'entrada de la vida dels éssers humans que no entenen d'imperis i poders. Per això, l'entrada a Jerusalem per part de Jesucrist és prototip de tota llavor que germina en la més dura realitat humana de l'egoisme disfressat de religió i política. És el fruit de l'acció de totes aquelles persones que han deixat les seves capes, les seves seguretats personals, els seus egos, les seves pors... als peus de Crist que arrossega els seus damunt d'un ase. Un de semblant va portar a la seva mare anys enrere perquè li parís en un pessebre als ulls dels "maleïts" de la societat jueva i beneïts per Déu

amb un baluern espiritual de glòria i de pau: *"Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau a les persones que ell estima"* (cf. Lc 2,8-20).

Sí. La Llabor està cridada a despullar-se per a entrar en la terra i tirar arrels divines.

- **¿Com treballem en equip amb uns i unes altres militants de l'ACO, amb altres moviments**

d'Església i amb altres persones de bona voluntat per a fer possible que Jesús i el seu missatge entri en la realitat que ens ha tocat viure?

- **Ens considerem llavors que van germinant en el món obrer i del treball gràcies a Jesucrist, la Llavor que dona Vida? En què es nota?**
- **Quines "capes", "mantells" personals i col·lectius anem deixant als peus de Jesucrist per a preparar-li la seva entrada en el nostre cor, el dels altres i el del quotidià? Per què?**

DIJOURS SANT

Joan 13,1-15

Jesús, sabent que el Pare li ho havia posat tot a les mans, i que havia vingut de Déu i a Déu tornava, s'aixecà de taula, es tragué el mantell i se cenyí una tovallola; després va tirar aigua en un gibrell i començà a rentar els peus dels deixebles i a eixugar-los amb la tovallola que duia cenyida.

Després de rentar-los els peus, es va posar el mantell i s'assegué a taula altra vegada. Llavors els digué: "¿Enteneu això que us he fet? Vosaltres em dieu "Mestre" i "Senyor", i feu bé de dir-ho, perquè ho soc. Si, doncs, jo, que soc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres. Us he donat exemple perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres." (Jn 13,3-5.12-15)

En una Església Sinodal tots i totes formem un sol cos amb Jesucrist agenollat rentant aquests peus bruts i ferits per seguir-lo. Encara que es caigui a la temptació de la traïció, la negació, el dubte i el rebuig, el Mestre i Senyor està disposat a tornar-se a despullar de qualsevol corona, armadura, mantell real, ceptre... I tornar a mostrar el que realment és: la Llavor del cel que podrint-se en el més humil terreny humà donarà fruit des de baix. Als i les militants de ACO ens toca rentar els peus de tants treballadors i treballadores que malviuen en el món obrer i laboral amb baixos sous, contractes indecents, ambients de competència... Encara

que sols i soles no estem obligats a fer-ho. Comptem amb un grup, una zona, una diòcesi, una parròquia, un arxiprestat, un equip d'acció... per a reforçar-nos i alimentar-nos els uns als altres per a realitzar tan digna labor d'humanització amb la música de la fraternitat cristiana.

Sí, la Llavor està cridada a deixar-se mullar per l'aigua del Cel que xopa la terra.

- **Com vivim l'eucaristia a la llum de la nostra vida en relació amb els i les més vulnerables? Com vivim la nostra vida de cada dia a la llum de l'eucaristia, signe de comunió amb Crist i amb els altres, especialment amb els i les pobres? Per què?**
- **Què valorem del nostre moviment eclesial que ens fa sentir Poble de Déu?**
- **En què ens hem de deixar rentar per Crist per a continuar caminant i creixent junts amb Ell en el món obrer i del treball? Per què?**

DIVENDRES SANT

Joan 18,1-19,42

Llavors Pilat féu assotar Jesús. Els soldats li van posar al cap una corona d'espines que havien trenat i el cobriren amb un mantell de porpra. Se li acostaven i li deien: "Salve, rei dels jueus!" I li pegaven bufetades. Pilat tornà a sortir i els digué: "Ara us el trauré aquí fora, perquè sapiguen que no li trobo res per a poder-lo inculpar." Llavors sortí Jesús portant la corona d'espines i el mantell de porpra. Pilat els diu: "Aquí teniu l'home!" Quan els grans sacerdots i els guardes del temple el van veure, cridaren: "Crucifica'l, crucifica'l!" Pilat els diu: "Emporteu-vos-el vosaltres mateixos i crucifiqueu-lo, que jo no li trobo res per a poder-lo

inculpar." (Jn 19,1-6)

En una Església Sinodal l'amor fratern està a l'ordre del dia personalment i comunitàriament. Amor que té les seves conseqüències com ho mostra Jesucrist, la Llavor que ha de morir, encara que sigui de creu, perquè finalment doni fruit. Amor tenyit de servei permanent que acull a qualsevol pelegrí i pelegrina en el món obrer i laboral. Amor que es desgasta per les relacions de tantes crucificades i crucificats que necessiten una abraçada. Amor valent que dialoga davant bufetades i injustícies que no entenen d'humanitat. Amor pobre que no es compra ni es ven per un plat de lleties. Amor ferm que germina en el fem del mal nostre de cada dia. Amor compartit fent juntes i junts camí després de les petjades del Crucificat. Amor sinodal senzillament entre creus i llums.

Sí, la Llavor està cridada a rebotar-se amorosament per dins per a deixar pas a la Novetat de l'Home Nou, de la Persona Nova.

- **Quines ferides, impediments, dificultats ens fan negar, traïr, fugir de la nostra missió com a moviment d'Església? Per què? Com ens sentim interpel·lats i interpel·lades?**
- **Com vivim a nivell personal i comunitari les creus del món obrer i del treball?**
- **Quines paraules de Jesús Crucificat ens obren a l'esperança de la Vida que s'obre pas?**

DISSABTE SANT

Lluc 23,50-55

Hi havia un home bo i just que es deia Josep. Era membre del Sanedrí, però no havia donat suport a la seva decisió i actuació. Era natural d'Arimatea, una vila jueva, i esperava l'arribada del Regne de Déu. Aquest home anà a trobar Pilat per demanar-li el cos de Jesús. Va baixar-lo de la creu, l'embolcallà amb un llençol i el va dipositar en un sepulcre tallat a la roca, on encara no havien posat mai ningú. Era el capvespre del dia de la preparació, a punt de començar el dissabte. Les dones que havien acompanyat Jesús des de Galilea seguiren fins allà, van veure el sepulcre i com hi dipositaven el cos de Jesús. (Lc 23,50-55)

En una Església Sinodal el silenci, el saber callar i esperar ha de ser una sana dinàmica per a deixar que les coses segueixin el seu curs davant el que sembla que és definitiu. El soroll del lament i de la queixa pot ser un analgèsic per a no acceptar que la mort és el silenci total de l'ésser humà. Cridar des de la desesperació no és el mateix que plorar per una persona que estimem. Jesús ho va fer davant la tomba del seu amic Llätzer encara que tenia la certesa que viuria per sempre. "Jesús començà a plorar. Els jueus deien: "Mireu com l'estimava"". (Jn 11,35-36). Així, l'etapa del que suposadament no succeeix res és necessària per a donar pas a una altra més enllà de les nostres limitacions

personals i col·lectives. ¿Quantes mares i pares viuen en silenci plorant pels seus fills i filles que han perdut un treball, s'han separat de la seva parella o han caigut en una depressió? I segueixen en el fons confiant amb la frase: "l'esperança és l'últim que es perd".

Sí, la Llavor està cridada a romandre en un temps d'espera entre la mort i la vida per a assumir aquesta transformació en Persona Nova sota un terreny que és matriu entre la terra i el cel.

- Quins espais i moments de silenci, tant a nivell personal com comunitari, tenim per a escoltar el so de la mort en els diferents ambients en què ens toca viure (família, treball, estudis, barri, poble...)? O continua sent-nos tabú l'acceptació de la mort a la nostra vida?
- Com hem viscut o estem vivint el nostre procés de dol davant la mort d'éssers estimats, amics, innocents en guerres i conflictes inexplicables, persones amb malalties irreparables, treballadors i treballadores per accidents laborals...?
- Quins aspectes podríem treballar per a assumir que som mortals per condició humana? En què ens pugui ajudar caminar junts en tot això amb la mirada posada en la tomba de Jesús?

VETLLA PASQUAL

Lluc 24,1-12

El diumenge, molt de matí, les dones arribaren al sepulcre portant els olis aromàtics que havien preparat i van trobar que la pedra havia estat apartada del sepulcre. Hi van entrar, però no hi trobaren el cos de Jesús, el Senyor. Estaven del tot perplexes sobre què havia passat, quan se'ls van presentar dos homes amb vestits resplendents. Esglaiades, van abaixar el rostre, i ells els digueren: "Per què busqueu entre els morts aquell qui viu? No és aquí: ha ressuscitat. Recordeu què us va dir quan encara era a Galilea: "Cal que el Fill de l'home sigui entregat a les mans dels pecadors, que sigui crucificat i que ressusciti el tercer dia." Elles van recordar aquestes paraules de Jesús. Llavors se'n tornaren del sepulcre i van anunciar tot això als Onze i als altres. Eren Maria Magdalena, Joana i Maria, mare de Jaume. També les altres que anaven amb elles ho explicaven als apòstols... (Lc 24,1-10)

En una Església Sinodal és l'alegria contagiosa produïda per la presència del Ressuscitat en la nostra vida concreta que fa que ens unim per a celebrar-ho i comunicar-ho segons el propi carisma i missió. L'ACO amb el seu en el món obrer i del treball. Per tant, no es transmet un mort anomenat Jesús perquè quedaríem en el llenç dels nostres records. Sinó que es comparteix el que està Viu i que avui i ara alimenta la nostra militància, quefer quotidià, relació amb els altres, existència en general. Tot això ens provoca alegria de l'Evangeli que fa olor de maternitat i eternitat. "La dona, quan ha d'infantar, està afligida, perquè ha arribat la seva hora; però així que la criatura ha nascut, ja no es recorda més del sofriment, joiosa com està perquè en el món

ha nascut un nou ésser." (Jn 16,21). Alegria evangèlica que no és eufòria desbocada. Alegria evangèlica que no està exempta de dubte. Alegria evangèlica que obre nous reptes. Alegria evangèlica que transforma i converteix. Alegria evangèlica que es viu en el partir, compartir i repartir des de la taula eucarística a la taula de la realitat per molt dura i crua que sigui.

Sí, la Llavor finalment es transforma en Vida amb fruit abundant com la gran Resposta a la Crida de Déu de la Vida que fa ploure per a tots i totes. I és per estar alegres!

- **Deixem enrere les preguntes davant el procés de la Llavor i quedem-nos amb la Resposta: Jesucrist ha ressuscitat!**
- **Escriu o dibuixa o taral·lareja el teu pregó de Pasqua.**
- **Si ens sembla millor obrim el nostre quadern de vida i compartim llavors de resurrecció del nostre dia a dia com un gest sinodal.**